

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, αληθείς κερμαζόν εις την χάραν ήμών υπηρέσιαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγκασμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία δε. 3.—	Ἐτησία φρ. κρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριαιίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἀπριλίον 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 20

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΙΝΥ

ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΥ'. (Συνέχεια)

— Μὴ φοβάσαι, τῆς ἀποκριθῆκε ἡ κατεργαρούλα ἃ γυρίσωμε μὲ νέα παραγγελία καὶ δὲν θὰ μᾶς μαλώσῃ κανεὶς!

— Ἄν εἶνε ἔτσι, μάλιστα!

— Ἐννοῖα σου, τὴν παραγγελία ἐγὼ τὴν ἀναλαμβάνω. Ἄφισέ μὲ καὶ θὰ ἰδῆς.

Ἡ πωλήτρια δὲν εἶπε ἄλλο τίποτε ἄφισε ὅμως τὴν Κολέττα νὰ καταλάβῃ, ὅτι θὰ τῆς ἄρσενε καὶ αὐτῆς ἕνα καλὸ σαΐ στὸ Καφενεὸ τοῦ Δασούς.

Ἡ κυρία Δ' Ἀλβαράδο ἦταν τριάντα χρονῶν γυναίκα, πολὺ εὐμορφῆ ἀλλὰ καὶ πολὺ καχεῖα, ὅπως ἡ περισσότερες Βραζιλιανές.

Δέχθηκε τὴν Κολέττα μ' ἐνθουσιασμό, δοκίμασε τὸ φόρεμά της χωρὶς νὰ κάμῃ καμμιά παρατήρησι καὶ ἐφάνηκε τόσο εὐδιάθετη καὶ καλοπροαίρετη,

ὥστε ἡ μικρὴ καὶ φίλη δὲν ἐδίστασε νὰ τῆς προτείνῃ νὰ κάμῃ καὶ ἄλλη παραγγελία.

Χωρὶς τὴν ἐλαχίστην δυσκολία, ἡ Βραζιλιανὴ παρεκάλεσε τὴ Ρετζίνα νὰ τῆς πᾶν αὐτοὺς δύο-τρία φορέματα γιὰ συναναπτροφή, ἀλλὰ νὰ πάρῃ πάλι μαζί της καὶ τὴν Κολέττα.

— Ὁ ἄντρας μου, εἶπε, θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ νὰ ἰδῆ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι. Λατρεῖς, ξέρετε, τὰ παιδιὰ, καὶ ἐπειδὴ, δυστυχῶς, ἐμεῖς δὲν ἔχομε...

Καὶ ἡ καλὴ κυρία ἄφισε τὴ φράσι τῆς ἀτελειώτη, γιὰ νὰ χαϊδέψῃ τὸ ὄμορφο μαγουλάκι τῆς Κολέττας.

«Ἀπὸ σήμερον θὰ εἴμασθε σὺν ἀδελφίκα!» (Σελ. 158, στ. β'.)

Αὐτὴ τότε, ποῦ δὲν ἤθελε καὶ πολὺ, ἀγκάλιασε αἰμέτως τὴν κυρία καὶ τὴν ἐφίλησε καὶ ἐστὰ δύο μαγουλά. (*)

Ἡ Ρετζίνα ἔστην ἀρχὴ τάχασε μὲ τὴν «αὐθάδει» τῆς μαθητευομένης της. Γρήγορα ὅμως εἶδε, ὅτι ἡ οικειότης ἐκείνη, ὅχι μόνον δὲν δυσαρέστησε τὴν πλουσία πελάτιδα, ἀλλ' ἀπεναντίας τὴν ἐνθουσίασε. Ἐλάτρευε καὶ αὐτὴ τόσο τὰ παιδιὰ καὶ ἦταν τόσο λυπημένη ποῦ δὲν εἶχε δικὰ της!

Τὴν ὥρα ποῦ ἐφευγαν, εἶπε εἰς τὴ Ρετζίνα:—Νὰ πῆς τῆς κυρίας σου, ὅτι θὰ γοράζω, κάθε φορὰ ποῦ θὰ μοῦ στέλνῃ στὸ σπίτι τὴν Κολέττα.

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν Κολέττα, ἐπρόσθεσε:

— Ἄν οἱ γονεῖς σου σὰρῖσουν νὰ ἐλθῃς μαζί μας τὸν ἄλλο μῆνα ποῦ θὰ εὐγωμε γιὰ τὴ Βραζιλία, πολὺ εὐχαρίστως σὲ παίρνωμε. Ὁ ἄντρας μου θὰ ἦτο εὐτυχῆς ἂν ἐπαίρνε ἀπὸ τὴ Γαλλία ἕνα ὄμορφο κοριτσάκι σὰν καὶ ἐγὼ.

— Θὰ τὸ πῶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, κυ-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 150.

Ἐὸ Ἐρρίκος καὶ ἡ Κολέττα εἶχαν νὰ ποῦν τόσα πολλὰ!..» (Σελ. 158, στ. δ.)

ρια, αποκριθήκε η Κολέττα με το άρ- γυρόχο γέλιο της κ' αν μάφια να έλθω, θα είμαι κ' εγώ πολύ εύτυχής.

Η Βραζιλιάνη χαμογέλασε κ' έπρό- σθεσε :

— Σε βεβαιώ, ότι μαζί μας δεν θα περνάς καθόλου άσχημα...

— Μά είμαι βεβαιωτάτη, κυρία ! ά- ποκριθήκε εύγενικά η Κολέττα, καθώς έφευγε.

Στη σκάλα, η Ρετζίνα συνεχάρη τη μαθήτριά της γι' αυτή την κατακτησι.

— Έχεις τύχη, της ειπέ τόσο πλου- σιοι άνθρωποι !...

— Και τί να τους κάμω ; άποκρι- θηκε με άδιαφορία η μικρούλα.

— Ποιος ξέρει !... Προς το παρόν, κάμω να φάω και να πιούμε. Μου φαί- νεται, ότι τώρα έχωμο το δικαίωμα.

Μετά ένα τέταρτο, η Ρετζίνα και η μαθήτριά της έκαίρωναν το σοάί τους 'ς ένα καφενείο του Δά- σους.

Η μικρούλα όμως έτρα- γε άνορεκτα. Είχε τό νού της άλλοι παρά στα ώραία πρά- γματα που τούς έφερνε το γρασόνι, και κάθε τόσο έση- κώνετο και πήγαινε στην πόρ- τα του καφενείου, απ' όπου εκύτταζε έξω, σά να περιμενε κάποιον.

— Μά τί έκαθες εσύ ; την εμάλιωε η Ρετζίνα. Δεν θα καθήςες πέντε λεπτά ήσυχη στην καρέκλα σου ;

— Άδύνατο ! άποκριθήκε η Κολέττα.

— Γιατί ;

— Έδίστασε μιά στιγμή κ' έ- πεητα τ' όμολόγησε :

— Περιμένω εδώ ένα συγγενή μου, ήθοποιό, Δαλλινύ τον λέ- νε, που ο αδελφός μου έχει πάρη την αδελφή του. Γυρίζει από μιά τ ο υ ρ ν έ που έκαμε, δεν ξέρω πού, στο Βέλγιο νομίζω, και ήταν πολύ άρρω- στος από τη λύπη του, γιατί χωρίς να θέλη, εκλότωσε ένα συνάδελφό του με τό ρεβόλβερ.

— Μπα ! έκαμε έκπληκτη η Ρε- τζίνα, και πως συνέθε αυτό ;

— Η Κολέττα άρχισε να της εξηγή, αλλά έξαφνα κόπηκε με μιά κραυγή χαρής :

— Ο Έρρίκος έμπαينه στο καφενείο.

— Άμα είδε η Ρετζίνα, ότι ο περιφη- μος ήθοποιός που της έλεγε η μαθήτριά της, ήταν ένα παιδί, μόλις δεκαπέντε χρονών, χαμογέλασε κ' εξακολούθησε ήσυχα να τρώγη. Έν τώ μεταξύ, τα δυό παιδιά βγήκαν να περπατήσουν στον κήπο του καφενείου.

— Είχαν τόσα πολλά να πούν, χωρι- σμένα τώρα τόσην καιρό !

— Ο Έρρίκος διηγήθηκε στη μικρή του φίλη τού καληρά επείσοδια της πε- ριοδείας του και η Κολέττα έορτζε όταν άκουσε την ιστορία, που την είχε ά- κούση, άκρες-μέσες, από τον αδελφό της.

— Ο καίμενος ο Καντινιώ ! έρώναζε λυπημένη. Πάλι καλά όμως που για- τρεύθηκε τόσο γρήγορα.

— Άλλά κ' εγώ αρρώστησα βαρεία, είπε ο Έρρίκος.

— Ναι, φαίνεσαι... είσαι λιγάκι ώ- χρός... Ο Έρρίκος έπρόσθεσε σιγά :

— Είπε κ' από τη λύπη μου, από τη ντροπή μου για τη καταδίκη του μπαμπά...

— Ω, έκαμε η Κολέττα, γι' αυτό δεν φητεις εσύ, Ρικό μου ! Έγώ... εγώ θα είμαι πάντα φίλη σου.

Και τού έδωσε τό χέρι της.

— Η δυστυχία του πατέρα σου, έ- πρόσθεσε, με λυπει όσο και σένα. Μή-

Μου επιτρέπεις να ιδώ από κοντά την καρφίτσα σου;... (σελ. 158, στ. γ')

τό κόσμημα τον έβαλε σε μεγάλη περιέρ- γεια. Και στο τέλος δεν μπόρεσε να βα- σταάξη :

— Κολέττα, είπες, μου επιτρέπεις να ιδώ από κοντά την καρφίτσα σου ;

— Εύχαρίστως !

Και η μικρούλα έβγαλε την καρφίτσα της και την έδωσε στον Έρρίκο.

Μόλις την πήρε εκείνος στα χέρια του και την κόνταξε, εκλώμιασε κ' έφι- θύρισε :

— Δεν έκαμα λάθος... "Ομιλος Έ- τών της Οστάνδης...

Γύρισε τό μετάλλιο από τάλλο μέρος και διάβασε :

— «Κόμης Ρουσσόσκη, μέλος, 1898.»

— Η Κολέττα, ανήσυχη για την άκρί- τητά του, τον ήρώτησε :

— Μά τί έκαθες... Γιατί αυτή η καρφίτσα σε κάνει έτσι ;

— Ο Έρρίκος δεν άποκριθήκε άμέσως, κ' έπειτα με φωνή πνιγμένη από συγκίνηση, ρώτησε :

— Κολέττα... πές μου την άλάβθεια... που την βρήκες αυτή την καρφίτσα ; Ποιος σου την έδωσε ;

— Το κοριτσάκι έδίστασε μιά στιγμή κ' έπειτα, κατακόκ- κινο, όμολόγησε :

— Τη σούφρωσα !

— Από πού ;

— Από ένα κουτί, που βρήκα στο τραπέζι του άδελ- φού μου... Δεν την μετεχει- ρίζετο. Και επειδή ήθελα μιά καρφίτσα, για να κρατή τη γραβάτα μου, πήρα αυτή τη με ν τ ά λ λ ι α και η Ρε- τζίνα την έδωσε και μου την έκαμαν καρφίτσα.

— Έπειτα, τρομαγμένη από την ταραχή που έδειχνε τό πρόσωπο του Έρρίκου, έπρόσθεσε :

— Έκαμα κακά ;... Δεν τώξερα... Είχα όμως σκοπό να τό πώ του άδελ- φού μου, την πρώτη φορά που θα τον έδλεπα.

— Ο Έρρίκος την καθησύχασε.

— "Οχι, της ειπέ, δεν έκαμες κα- νένα μεγάλο κακό... Όμολογώ όμως, ότι με μεγάλη μου έκπληξη βλέπω αυτή τη με ν τ ά λ λ ι α στα χέρια σου.

— Γιατί ;

— Δεν έχω τώρα καιρό να σου εξη- γήσω... Μόνο θα σου ζητήσω μιά με- γάλη χάρι... Μου δανείξεις την καρ- φίτσα σου ;

— Τί να την κάμης ;

— Δεν μπορώ να σου πώ σήμερα.

— Η Κολέττα έδίστασε μιά στιγμή. ήθελε να εύχαριστήση τον φίλο της, άλλ' έροβείτο και μη την μελώσουν. Έπιτέλους τάποφάσισε.

— Αφού τη θέλεις τόσο πολύ, είπε,

ΚΑΡΦΙΤΣΑ ΚΟΛΕΤΤΑΣ.

Την έπαθαν !

— Ο Έρρίκος, με τό άποκαλυπτικό ένείνο μετάλλιο της Κολέττας, έτραξε κατ' εθείαν στην όδον Ροζφουκάλ, όπου ήταν η Δραματική Σχολή του Καντινιώ. ήξευρε ότι εκεί θα εΐρι- σκε τον γέρο δάσκαλό του, γιατί από τον καιρό που του συνέθε εκείνο τό δυστύχημα στην Οστάνδη, δεν έκα- μνε πια κουραστικές περιοδείες, άρ- κούμενος στα μαθήματά του.

— Ο μικρός Δαλλινύ ήταν, σε μιά τα- ραχή άπερίγραπτη. Στο όρνο μιλούσε μόνος του και χειρονομούσε. Άλλά με τό δίχτρο του. Αυτή τη φορά δεν χω- ρούσε πια άμισθολία. Ο κόμης Ρου- σόσκη και ο Εύτύχιος Άγκλας ήταν ένα και τό αυτό πρόσωπο.

— Μ' αυτή τη βεβαιότητα, η εξημμέ- νη φαντασία του Έρρίκου πήρε όρνο, "Όσα είδε κ' έπαθε ως τώρα, τον έμε- γάλωσαν, τον ώ ρ ι μ α σ α ν μποροΐ- με να πούμε, πιο γρήγορ' απ' τάλλα παιδιά. Έσυλλογίζετο ταν άνδρας. Είχε μιά πνευματική δύναμη, μιά λογική, ά- νότερ' από την ηλικία του.

— Του ήλθαν κάλι ζωνηρότατα όλες εκείνες ή άναρνήσεις, όλα τά περιστα- τικά, όλες ή λεπτομέρειες, που είχε προσπαθήση να τά ξεχάση. Και του ξα- ναγεννήθηκαν ή παλιές έντυπώσεις, ή άρειολίες, ή ύποψίες, χάρις στην τύ- χη που τού έβαλε στα χέρια εκείνο τό κόσμημα,—κόσμημα που άνηκε στον γαμπρό του κ' έπρόδιδε την παρουσία του στην Οστάνδη. Τό βέβαιο ήταν τώρα αυτό. Κι' αφού αυτό ήταν βέβαιο, κάθε άλλη ύποψια ήταν βά- σμη και δικαιολογημένη.

— Άφού τη θέλεις τόσο πολύ, είπε,

κάρ' τη. Έγώ θα βρω χαμιά άλλη...

— Ω, εύχαριστώ ! εύχαριστώ πολύ ! Και ο Έρρίκος άποχαίρえてσε γρή- γορα τη μικρή του φίλη κ' έφυγε τρέ- χων με την καρφίτσα.

— Η Κολέττα γύρισε στο Καφενείο συγχυσμένη. Η Ρετζίνα, που έν τώ μεταξύ είχε φάη όλα τά ψωμάκια με τό βούτυρο και τά μπισκότα, τη ρώτησε :

— Τί έχεις ;... Ο συγγενής σου δεν σου φέροθηκε καλά ;... Έ, πάντα ένας ήθοποιός...

— Η Κολέττα τότε άποκριθήκε ζωηρά :

— Ρετζίνα, μου φαίνεται πως έκαμα μιά μεγάλη άνοησία !

— Τι ;

— Δεν μπορώ να σου πώ. Άλλ' αν σε ρωτήσουν, να κάμης πως δεν ξέρεις τίποτα.

— Σε λίγο έφυγαν από τό Καφενείο. Η Κολέττα είχε χάση πια όλη της την εύ- θυμία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. Την έπαθαν !

— Ο Έρρίκος, με τό άποκαλυπτικό ένείνο μετάλλιο της Κολέττας, έτραξε κατ' εθείαν στην όδον Ροζφουκάλ, όπου ήταν η Δραματική Σχολή του Καντινιώ. ήξευρε ότι εκεί θα εΐρι- σκε τον γέρο δάσκαλό του, γιατί από τον καιρό που του συνέθε εκείνο τό δυστύχημα στην Οστάνδη, δεν έκα- μνε πια κουραστικές περιοδείες, άρ- κούμενος στα μαθήματά του.

— Ο μικρός Δαλλινύ ήταν, σε μιά τα- ραχή άπερίγραπτη. Στο όρνο μιλούσε μόνος του και χειρονομούσε. Άλλά με τό δίχτρο του. Αυτή τη φορά δεν χω- ρούσε πια άμισθολία. Ο κόμης Ρου- σόσκη και ο Εύτύχιος Άγκλας ήταν ένα και τό αυτό πρόσωπο.

— Μ' αυτή τη βεβαιότητα, η εξημμέ- νη φαντασία του Έρρίκου πήρε όρνο, "Όσα είδε κ' έπαθε ως τώρα, τον έμε- γάλωσαν, τον ώ ρ ι μ α σ α ν μποροΐ- με να πούμε, πιο γρήγορ' απ' τάλλα παιδιά. Έσυλλογίζετο ταν άνδρας. Είχε μιά πνευματική δύναμη, μιά λογική, ά- νότερ' από την ηλικία του.

— Του ήλθαν κάλι ζωνηρότατα όλες εκείνες ή άναρνήσεις, όλα τά περιστα- τικά, όλες ή λεπτομέρειες, που είχε προσπαθήση να τά ξεχάση. Και του ξα- ναγεννήθηκαν ή παλιές έντυπώσεις, ή άρειολίες, ή ύποψίες, χάρις στην τύ- χη που τού έβαλε στα χέρια εκείνο τό κόσμημα,—κόσμημα που άνηκε στον γαμπρό του κ' έπρόδιδε την παρουσία του στην Οστάνδη. Τό βέβαιο ήταν τώρα αυτό. Κι' αφού αυτό ήταν βέβαιο, κάθε άλλη ύποψια ήταν βά- σμη και δικαιολογημένη.

— Άφού τη θέλεις τόσο πολύ, είπε,

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΗΣ ΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

— Μά τί βουίζετε έτσι σαν σφιγγες μέσ' στ' αυτιά μου ! φωνάζει η Κατε- ρίνα, η χονδρή υπηρέτρια, στα τρία παι- δάκια που την περικυκλώνουν και την βουρλίζουν: Τόν Μπεμπέ, τον Γιώργο και την Λιλίκα.

— Μά ήταν πολύ δικαιολογημένα τά τρία παιδάκια να την τριγυρίζουν έτσι: Ο Μπεμπές έχει άβριο την έορτή του και η κυρά-Κατερίνα κάνει κρέμα «πολύ κρέμα» κατά την εκπιθυμιάν του εύραζόντος, και μόλις κάνει να να γυρίση από την άλλη μεριά η Κα- τερίνα, γ ρ ο σ ό τ ε ! χώνει ο Γεώργιος τό δάκτυλό του στην λεκάνη και αφού τό γλψη λιγάκι, (ό παππας πρώτα τά γένεια του βλογάει), τό βίδει διαδοχικώς στην Λιλίκα και στο Μπεμπέ, ένψ ό Άζώρ γλφεται σε μιά γωνία.

— Α ! τί ώραία ! έκανελάμβανε ο Γεώργιος γλυφόμενος.

— Όλαία ! έλεγε και ο Μπέμπης, ένψ διάθωνε ένα τσουλούφι που τού έπεστε πάντα στα μάτια... τί όλαία... έτσι για να δ'η η Κατερίνα !

— Η Λιλίκα εκάθητο στην πόρτα πάν- τοτε και κατεσκοπούσε τά κινήματα του έχθρου.

— Μά δεν τελειώνετε ακόμη ; έπα- νελάμβανε ποιος θα έλθη να φυλάξη τώρα ;

— Του Άζώρ τού κατομοίρη τού έτρα- χαν τά σάλια, γιατί καταλάβαινε καλ- λίτερα από τά παιδιά, ότι δεν έπρεπε να βάλη τη γλώσσα μέσα στη λεκάνη...

— Μά ακόμη... μά ακόμη; έρώναζε η Λιλίκα.

— Άλλά ποιος την άκουε !... Μπρο ! Μπρού !

— Παιδιά, η Κατερίνα ! φωνάζει απέξω η Λιλίκα... Έρχεται ! φύγετε !...

— Ο Μπεμπές τάχασε. Μόλις συν- νήλθε, κάνει να σηκωθεί, αλλά τον αρ- πάζει η Λιλίκα. Έπειδή όμως τον είδε να σηκώνεται μόνος του, έκρινεν άνω- φελές να τον πιάση κ' εκείνη εκείνος πάλιν, βλέπων ότι τον σηκώνει η Λιλίκα σκέπτεται, ότι... (πρέπει να σ'ας πω ότι είναι και λίγο τεμπέλης)... τό καλλι- τερο που θα είχε να κάμη, ήταν να άρεθ'η καί... πλάμ !... πλούμ !... χά- σας την ισορροπιάν, πίντε: με τό κε- φάλι στη λεκάνη !... Τόν σηκώνει άμέ- σως, και ποτίζει όλη την κουζίνα με κρέμες... έναντίον των όποιων όρμα και ο Άζώρ... Παίρνει ο Γεώργιος ένα πιάτο και ένα μαχαίρι και ξύνει τον κλαίοντα Μπεμπέ, ένψ η Λιλίκα άπο- ζημιώνεται διά την προηγούμενη άδρά- γειάν της, γλφουσα τά μανίκια... ο δε Άζώρ έντρυφ' εις τά παπούτσια του...

— Φαντασθήτε την Κατερίνα !... Σ'ας βεβαιώ όμως, ότι ο Μπεμπές εκαθαρί- σθη θαυμάσια υπό τού Γεώργου και της Λιλίκας, σηκπομένων πολύ όρθως, ότι «ούδέν κακόν άμικτον καλού !...»

Κτυπάει τό κουδούνι και τρέχ' η Κα- τερίνα στο παράθυρο...

— Ο κύριος ! είπε τρομαγμένη. Γι- ατί έτσι ναούς ! Είνε πέντε παρά είκοσι πέντε, προσθέτει, ρίπτουσα βλέμμα στο ένκορμέσ του τοίχου ! Θεέ μου, τί συνέθε ! Γιατί έφυγε από τό κατά- στημα !...

Και έτραξε όσο πιο γρήγορα της επέ-

ΤΟ ΓΛΥΚΟ

— Μά τί βουίζετε έτσι σαν σφιγγες μέσ' στ' αυτιά μου ! φωνάζει η Κατε- ρίνα, η χονδρή υπηρέτρια, στα τρία παι- δάκια που την περικυκλώνουν και την βουρλίζουν: Τόν Μπεμπέ, τον Γιώργο και την Λιλίκα.

— Μά ήταν πολύ δικαιολογημένα τά τρία παιδάκια να την τριγυρίζουν έτσι: Ο Μπεμπές έχει άβριο την έορτή του και η κυρά-Κατερίνα κάνει κρέμα «πολύ κρέμα» κατά την εκπιθυμιάν του εύραζόντος, και μόλις κάνει να να γυρίση από την άλλη μεριά η Κα- τερίνα, γ ρ ο σ ό τ ε ! χώνει ο Γεώργιος τό δάκτυλό του στην λεκάνη και αφού τό γλψη λιγάκι, (ό παππας πρώτα τά γένεια του βλογάει), τό βίδει διαδοχικώς στην Λιλίκα και στο Μπεμπέ, ένψ ό Άζώρ γλφεται σε μιά γωνία.

— Α ! τί ώραία ! έκανελάμβανε ο Γεώργιος γλυφόμενος.

— Όλαία ! έλεγε και ο Μπέμπης, ένψ διάθωνε ένα τσουλούφι που τού έπεστε πάντα στα μάτια... τί όλαία... έτσι για να δ'η η Κατερίνα !

— Η Λιλίκα εκάθητο στην πόρτα πάν- τοτε και κατεσκοπούσε τά κινήματα του έχθρου.

— Μά δεν τελειώνετε ακόμη ; έπα- νελάμβανε ποιος θα έλθη να φυλάξη τώρα ;

— Του Άζώρ τού κατομοίρη τού έτρα- χαν τά σάλια, γιατί καταλάβαινε καλ- λίτερα από τά παιδιά, ότι δεν έπρεπε να βάλη τη γλώσσα μέσα στη λεκάνη...

— Μά ακόμη... μά ακόμη; έρώναζε η Λιλίκα.

— Άλλά ποιος την άκουε !... Μπρο ! Μπρού !

— Παιδιά, η Κατερίνα ! φωνάζει απέξω η Λιλίκα... Έρχεται ! φύγετε !...

— Ο Μπεμπές τάχασε. Μόλις συν- νήλθε, κάνει να σηκωθεί, αλλά τον αρ- πάζει η Λιλίκα. Έπειδή όμως τον είδε να σηκώνεται μόνος του, έκρινεν άνω- φελές να τον πιάση κ' εκείνη εκείνος πάλιν, βλέπων ότι τον σηκώνει η Λιλίκα σκέπτεται, ότι... (πρέπει να σ'ας πω ότι είναι και λίγο τεμπέλης)... τό καλλι- τερο που θα είχε να κάμη, ήταν να άρεθ'η καί... πλάμ !... πλούμ !... χά- σας την ισορροπιάν, πίντε: με τό κε- φάλι στη λεκάνη !... Τόν σηκώνει άμέ- σως, και ποτίζει όλη την κουζίνα με κρέμες... έναντίον των όποιων όρμα και ο Άζώρ... Παίρνει ο Γεώργιος ένα πιάτο και ένα μαχαίρι και ξύνει τον κλαίοντα Μπεμπέ, ένψ η Λιλίκα άπο- ζημιώνεται διά την προηγούμενη άδρά- γειάν της, γλφουσα τά μανίκια... ο δε Άζώρ έντρυφ' εις τά παπούτσια του...

— Φαντασθήτε την Κατερίνα !... Σ'ας βεβαιώ όμως, ότι ο Μπεμπές εκαθαρί- σθη θαυμάσια υπό τού Γεώργου και της Λιλίκας, σηκπομένων πολύ όρθως, ότι «ούδέν κακόν άμικτον καλού !...»

Κτυπάει τό κουδούνι και τρέχ' η Κα- τερίνα στο παράθυρο...

— Ο κύριος ! είπε τρομαγμένη. Γι- ατί έτσι ναούς ! Είνε πέντε παρά είκοσι πέντε, προσθέτει, ρίπτουσα βλέμμα στο ένκορμέσ του τοίχου ! Θεέ μου, τί συνέθε ! Γιατί έφυγε από τό κατά- στημα !...

Και έτραξε όσο πιο γρήγορα της επέ-

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΗΣ ΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

Και έτραξε όσο πιο γρήγορα της επέ-

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΗΣ ΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

Και έτραξε όσο πιο γρήγορα της επέ-

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΗΣ ΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

Και έτραξε όσο πιο γρήγορα της επέ-

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΗΣ ΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

Και έτραξε όσο πιο γρήγορα της επέ-

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΗΣ ΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

Και έτραξε όσο πιο γρήγορα της επέ-

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΗΣ ΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΥΤΟΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια).

Ο ιατρός Αλβέρτος δεν είχε συνέλθει ακόμη. Έκόνταζε τον Μωρίς Ζιλλάρ με τέτοιο ύψος εκπληξίσεως και τρόμου, ώστε ο νεαρός ντέτεκτιβ ήναγκάσθη να σταματήσει, δια να τον ερωτήσει αν ένωνψε περί τίνος πρόκειται.

— Για τόνομα του Θεού, γιατρέ μου, τώ ειπε, μη με κυττάσετε έτσι. Σας μιλά σοβαρά. Οι δυο αυτοί τζέντλεμαν είνε αιχμαλώτοι, στα χέρια των ληστών. Και με τή βοήθειά σας, μόνο με τή βοήθειά σας, θα μπορέσω να τους απλευθερώσω.

— Μά, κύριέ μου, υπάρχει Αστυνομία, έφηθύρουν ο ιατρός, αυτά τα πράγματα είνε δουλειά της Αστυνομίας.

— Βεβαίως, τον διέκοφεν ο Μωρίς, άλλ' αφού η Αστυνομία δεν κουνιέται, πρέπει νανακατεώνονται και οι τίμιοι άνθρωποι.

Ο φίλος μας άρχισε να φοβήται σο-

— Ποιός σας τό ειπε; ήρώτησε ζωηρώς ο Μωρίς Ζιλλάρ.

— Ο αρχιστυνόμος ο ίδιος, απεκρίθη ο ιατρός, ανεκρίθησαν πολλοί κατόικοι αυτού του χωριού χθές τώ βράδυ, κατά τας έννέα. Φαίνεται ότι, ή Αστυνομία εύρίσκεται επί τά ίχνη του «Ρ».

— Είσαθε βεβαίως γι' αυτό; ήρώτησε με άγνωνία ο Μωρίς.

— Βεβαίωςότατος...

Και ο Αλβέρτος Κούρταιν εξηκολούθησε:

— Βλέπετε λοιπόν, ότι είσαθε ο «Ρ»; Η ταραχή σας τό φανερώνει... Τώ καλύτερο για σας, θα ήταν να ρίξετε κάτω τό προσωπείο και να φύγετε από εδώ όσο πιο γρήγορα και πιο μακριά μπορείτε.

— Όσο για μένα, θα πάω τώρα να ιδώ τους δύο άσθενείς και θα ξεγάσω ότι δέχθηκα σήμερα τήν επίταξη ενός ανθρώπου, που όλύκληρη ή Αστυνομία του Ήνωμένου Βασιλείου τον κυνηγά σαν άγριμν.

— Κύριε Κούρταιν, απεκρίθη ο Μω-

— Εέρετε λοιπόν τό γιατρικό, που μπορεί να τους εξυπνίση; ήρώτησεν ο Κούρταιν.

— Βεβαίως. Έγω στην τσέπη μου ένα μπουκαλάκι. Άρκει να έγχυθούν λίγες σταγονές από τό κοκκινωπό υγρό που περιέχει, στό στόμα των κοιμισμένων, για να χρωματισθούν πάλι τά μάγουλά των και να ξαναγύρουν ή ζωή.

— Τότε λοιπόν, πάμε! είπεν ο ιατρός, προχωρών εΐς τήν θύραν.

— Σταθίτε ακόμη ένα λεπτό, είπεν ο Μωρίς Ζιλλάρ, νάλλάξω λίγο τό πρόσωπό μου, γιατί δεν θέλω ναναγνωρισθώ πριν φθάσω επί τόπου.

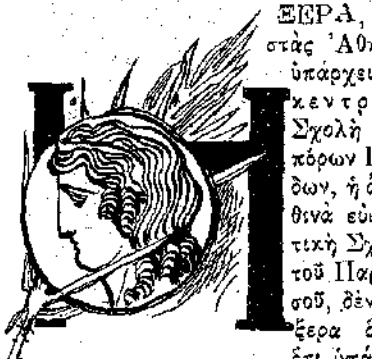
— Ίσως, παρετήρησεν ο Κούρταιν, θάταν καλύτερο να μην άναγνωρισθήτε καθόλου!

— Ναι, αλλά δυστυχώς είνε άδύνατο. Φορώ, βλέπετε, αυτό τό κουστούμι που ο Σκυλοκέφαλος τό γνωρίζει πολύ καλά.

Πραγματικώς, αφού έθγαλε τήν στολήν του Σκότου Στρατιώτου, ο Μωρίς Ζιλλάρ έφόρεσε κάτι παλιό ρούχα, που τά είχε κρύψει κάτω από ένα πυκνόν

ΑΘΗΝΑΊΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ "ΜΕΡΟΠΕΙΟΝ"

Άγαπητοί μου,

ΕΙΡΑ, ότι στας Αθήνας υπάρχει μία κεντρική Σχολή Ακόρων Παίδων, ή άλλη θινά εύεργετική Σχολή του Παρνασσού, δεν ήξερα όμως ότι υπάρχει και μία τέ-

τα για τά πτωχά κορίτσια. Τώ έμαθα από άλλων ημερών, και άκούστε πώ: Έν άπόγευμα είχα πάη στον Παρνασσό, νακούσω κάποια διάλεξη, κ' επειδή ήταν πάρα πολύς κόσμος στην αίθουσα, θέλητα νανάβω στη σκηνή, άλλα τή στιγμή που έπλησίαζα τή σκαλίτσα των παρασκηνίων, είδα να κατεβαίνη μία κύρια, που κρατούσε στό χέρι της μερικά κόνινα φυλλάδια. Δεν τήν έγνώριζα, εκείνη όμως, φαίνεται, κ' έγνώριζε και, καθώς περνούσε από κοντά μου, έσταμάτησε και μου μίλησε.

— Φεύγω, μου ειπε, γιατί δεν έχει θέσι ούτε στη σκηνή... Είμαι ή κυρία Άννα Θεοδοροπούλου. Θα μου επιτρέψετε να σας δώσω αυτό τό φυλλάδιο και αυτό τό εισιτήριο, και να σας παρακαλέσω πάλι να έλθετε εδώ, στον Παρνασσό, τήν Κυριακή του Θωμά, να δήτε μία Φιλανθρωπική Άγορά, που δίδεται υπέρ του Σχολείου μας, του «Μεροπέιου»... Να έλθετε χωρίς άλλο. Χαίρετε!

Δεν αγαπάτε τώρα και σεις αυτό τό «Μερόπειο»; Δεν άξίζει πραγματικώς τήν αγάπη και τήν ύποστήριξη δλων μας; Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΙ
[Βλέπε «Οδηγόν Συνδρομητοῦ» Σφ. 18']
α) Μαριική Εικόν

Ποσα φάρμα έπισαεν ώς τώρα αυτός ο φαρμάς;

β) Παίγνιον
Έστέλη υπό Δημ. Πλ. Μαριή

A	ΡΥ	ΘΟΣ	ΨΟ	A
KYA	ΦO	H	AO	MAN
A	ΛH	NI	NH	E

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αύται, ώστε ν' αποτελεσθούν τά ένόμενα τεσσάρων έλληνικών όρέων.

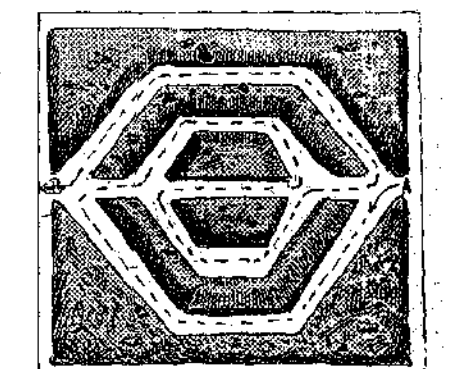
γ) Δια τούς Ταξομαθείς
Έστέλη υπό του Μυστηριώδους

Lui-méme de sa fortune est l'artisan le sage.

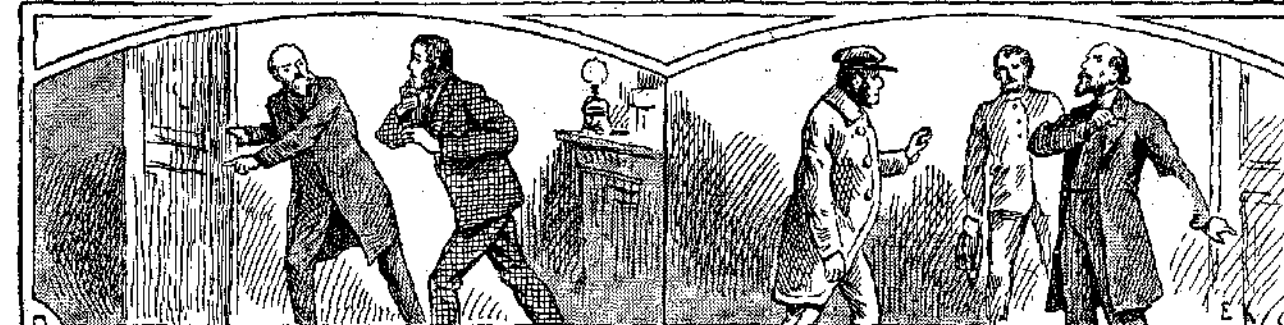
Να μετατρεθούν καταλλήλως αι λέξεις αύται, ώστε ναναγνωσθην εν γνωμικών.

Άηλωσις: Αι λύσεις—δωονδήποτε ζηημάτων του αυτού φυλλάδιου,—γυνοδούνται άπαραίτητως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματισμού.

Ήψεις του 18ου φύλλου

α) Ίδου ποιον δρόμον θάκολουθήση κανείς δια να τριγυρίση όλα τά χαρακάματα.—β) Παρίστοι, Λυών, Βιέννη, Άμβέρσα, Βασιλεία.—γ) Τα παιδιά παίζει.—δ) Chacun doit balayer devant sa porte.

βαρως, ότι ο άνθρωπάκος εκείνος δεν θα τον έννουσε ποτέ κ' επέμενε να τώ εξηγώ, να τον παρακαλώ, να τον έξορκίζη.

Έξαφνα, καθώς είχε σηκωθή από τήν θέσιν του και είχε σταθή καταντικρυ του συνομιλητού του, τό φως τής λαμπίτσας έφώτισε ζωηρότερα τό πρόσωπόν του και ο Αλβέρτος Κούρταιν έγινε κάτωχρος.

— Ο «Ρ»! έφώναζεν έντρομος, είσαθε ο κατάδικος που έδραπέτευσεν από τας φυλακάς; Είσαθε ο «Ρ»;

— Έξω, ο Τζέιμς, ο άπεσταλμένος του Σίμωνος, εξηκολούθει να κτυπά τό ρόπτρον τής θύρας κ' έσυλλογίζετο, ότι ο ιατρός δεν έδειχνε καμμίαν προθυμίαν να έλθη.

— Αυτό είνε άλλο ζήτημα, απεκρίθη ο Μωρίς Ζιλλάρ, προσποιούμενος άδιαφορίαν. Δεν ξέρω τί μου λέτε.... Λέγεσθε, να ή όχι; Πρόκειται να σώσετε δυο ανθρώπους.

— Θα δέχθώ! Πάντα όμως πρέπει να σας πώ κάτι τί, που βέβαια δεν θα τό ξέυρετε. Η Αστυνομία θα είνε επί τόπου.

ρις Ζιλλάρ μετά μικρόν διαταγμόν βλέπω τώρα, ότι δεν είσαθε ο άνθρωπος που ένόμισα στην αρχή, και ότι κ' έννοήσατε στην έντέλειαν. Η Αστυνομία, είπατε, ανέκάλυψε κ' επέβλεπε τήν κατοικία του Σκυλοκεφάλου. Λοιπόν, τόσο τό καλύτερο! θα είμαστε περισσότερο για να νικήσουμε τους ληστές. Όσο για μένα, θα ήθελα πολλά λόγια για να εξηγήσω πώ, χωρίς να είμαι ο «Ρ», είμαι μολοντούτο εκείνος, τίν όποϊον καταζητεί ή Αστυνομία.

«Επειδή όμως πρέπει αφέντως να είμαι παρών και να βοηθήσω μάλιστα εΐς τήν σύλληψιν του Σκυλοκεφάλου, θα σας συνοδεύω στό σπίτι του. Οι δυο τζέντλεμαν που τους κρατεί ο άθλιος αιχμαλώτους, είνε κάτι παραπάνω από φίλοι μου... Όσον και αν κινδυνεύη ή προσωπική μου έλευθερία από ένα τέτοιο κίνημα, θέλω και επιμένω να είμαι παρών τήν στιγμή που θα έλευθερωθώ. Γιατί πρέπει να ξεύρετε, ότι έγώ τους έπρομήθευα τό φάρμακο που τους άπεκοίμησε, έγω λοιπόν πρέπει να τους δώσω και τό αντίφαρμακο.

θάννον, εΐς τά περίχωρα τής έλλάς. Άλλά τά ρούχα αυτά,—ένα κουστούμι κα ρ ρ ε,—ήταν ακριβώς εκείνα που έφορούσε τήν ημέραν τής επιστροφής του εΐς τήν Άγγλιν, όταν ο Σίμων τον υπεδέχθη με ειρωνείας και άπειτίας.

— Έξω, ο Τζέιμς, που είχαν άκούση τήν φωνήν του ιατρού, έχασε τήν ύπομονήν και ήρχισε να κτυπά τήν θύραν, ως να ήθελε να τήν σπάση.

— Άλλ' ο Κούρταιν δεν έδίστασε δίλοιο.— Στην κάμαρά μου γρήγορα! είπε σιγώτερα εΐς τον Μωρίς, στό ντουλάπι θα βρήτε τή λιβρέα του υπρέτου μου, έχει τό άνάστημά σας φορέστε τήν και παρουσιασθήτε ως υπηρέτης μου.

— Ένόησα, έφηθύρουν ο Μωρίς Ζιλλάρ, φορών μίαν περρούκαν και δυο φοδορίτες. Θα έλθω άμέσως. Μπορείτε τώρα νανούξετε αυτού του άγριου. Να του πήτε, ότι περιμένετε νανούξω έγώ και να με μαλώσετε μόλις έμψανισθώ, αφού είμαι ο υπηρέτης σας.

— Ναι, ναί, κάμετε γρήγορα. (Έπεται συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

